

Слово про слово

На початку було Слово...

ВСЕУКРАЇНСЬКА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА WWW.SLOVOPROSLOVO.INFO

Духовно-просвітницьке видання

Жовтень 2019 № 5 (75)

Дякувати за все. Порожні слова чи справжня надія

«Подяку складайте за ВСЕ, бо така Божа воля про вас»

Я лежу в палаті хіміотерапії. З моєї руки стирчить катетер, прозора трубка веде до крапельниці. Прозора рідина тихо крапає з пляшки. Крапля за краплею. Щогодини заходить медсестра щось перевірити та замінити пляшку. Тепер рідина червоного кольору, але так само тихо крапає... Мені 37 років і два місяці тому мені діагностували рак лімфатичної системи. І саме сьогодні я хочу поговорити з тобою, дорогий

читач, про ВДЯЧНІСТЬ. Скажеш – зараз невчасно? Недоречно? А може саме зараз найкращий час? Давай тоді разом спробуємо розібратися – як же можна дякувати Богу не тільки за щось добре, не тільки за радість і благословіння, а за ВСЕ. І чи можливо це взагалі?

В дитинстві я обожнював подарунки. А хто ні? Як зараз пам'ятаю, як на п'ятий день народження один дядько, друг нашої сім'ї, подарував мені величезну залізну вантажну машину. Щасливішої за мене не було людини на

світі! І мама мені підказувала: що треба сказати дяді? І, звісно, я голосно і без жодних роздумів відповідав: дякую! Це ж так просто. Йшли роки і змінювались подарунки. Колись я зрозумів, що дякувати варто не тільки за подарунки, але й за допомогу, послугу, добре слово, співчуття. І це також не було складно. Все так зрозуміло – щось хороше отримав – подякуй.

Але вже зараз, будучи дорослим, я розумію, скільки було речей, за які дякувати не хотілося взагалі, хоча

було дуже варто! Я не пам'ятаю, щоб дякував мамі за ліки, коли хворів, бо вони часом були такі гіркі і противні – за що ж тут дякувати? А саме завдяки їм я ставав здоровим. Не дякував я й за слова: роби уроки, їж кашу, лягай вчасно спати, читай Біблію, не зв'язуйся з поганими компаніями, не обманюй. Прибуток від всіх цих речей був не очевидний, а обмеження та зусилля, щоб це виконувати потрібні були вже зараз. І за що дякувати? Пройшли роки і тепер видно, скільки хороших речей дали мені ці батьківські вказівки – здоров'я, освіту, гарне оточення, особисте знайомство з Богом. Всього життя не вистачить, щоб висловити всю вдячність! Але ж тоді... Невже потрібно стільки років, щоб зрозуміти важливу істину – ми не завжди одразу розуміємо, що справді буде нам на користь. Деколи ми сприймаємо за подарунок долі речі, які в майбутньому принесуть нам біль та сльози, а речі, які вимагають від нас чогось – зусиль, страждання, часу, терпіння, приниження власної гордості, жертвності – ми не бажаємо приймати, хоча в майбутньому вони можуть привести до значно більшої радості та життєвих здобутків.

Дорогий друже! Мені легко говорити про це, бо я знаю Бога – джерело моєї впевненості у завтрашньому дні. І це мій секрет. Тут, в палаті, немає чого робити, тому я розглядаю обличчя людей навколо. Моторошне заняття... всі ці люди хворі на рак. Праворуч від мене лежить сивий дядько. Він похмуро мовчить. Тут взагалі ніхто не розмовляє. На колінах в нього планшет з якимось кінофільмом, але видно, що дивиться він не уважно, весь поринувши у свої невеселі думки. Далі лежить хлопець років 35-40. Без волосся та з величезними чорними колами довкола очей. Біля нього дружина – молода дівчина. Вони час від часу перемовляються між собою. У мене враження, що вони вже прощаються – голоси на межі зриву, в очі один одному майже не дивляться, мов бояться прочитати там те, що не хочеться вимовляти вголос. І далі, і далі... на ліжках лежать і сидять люди. В їхніх очах безнадія і сум. Склані очі дивляться в стелю, нічого не бачачи насправді. Над всією кімнатою, мов туман, висить атмосфера смерті. За що дякувати всім цим людям? Вони ніколи не розуміють.

Продовження статті на сторінці 2

Вдячність як спосіб життя

У нашому календарі свята Дня подяки немає. Ми відзначаємо національні, міжнародні, професійні, релігійні свята і багато інших, але зовсім забули про одну з найважливіших складових життя – про вдячність.

Сам Бог повелів відзначати ті чи інші події як свята, щоб люди могли зайвий раз згадувати про щось з вдяч-

ним серцем. Так, може, варто хоч би раз на рік присвячувати цілий день тому, щоб згадати: за що у своєму житті в цьому і в минулому році зокрема ти вдячний Богові і людям?

Канада і США, наприклад, з давніх часів відзначають День Подяки як національне свято, що не поступається за значущістю таким подіям, як Різдво чи Новий рік. До Дня Подяки серйозно готуються як в усій країні, так і в кожній сім'ї: на вулицях влаштовують паради, а в сім'ях за святковим столом, уставленим традиційними пригостаннями, збираються всі покоління, забуваються образи і згадуються краще, що сталося за рік. Основною метою цього свята є дякування Богові за все, що Він дав. І подібне не випадкове, бо сам День Подяки має духовний сенс і бере свій початок в юдейському Святі Жнив. Бог колись повелів Своему народу – Ізраїлю – відзначати під кінець осені свято Жнив на знак вдячності за урожай і за піклування Господа про ізраїльський народ.

От що з приводу описаних вище подій каже Біблія: *«Додержуйся і свята жниє перших плодів праці твоєї, які ти сіяв на полі, і свята збирання плодів наприкінці року, коли збереш з поля працю твою»* (Вих. 23:16).

Продовження статті на сторінці 2

Людина в мережі

- Петрович, ви з дружиною сваритеся??
- Звичайно.
- А як миритеся?
- Я відключаю роутер і чекаю, коли вона попросить «відремонтувати» її інтернет.

Сучасний світ неможливо уявити без комп'ютерів, смартфонів і інтернету. Вони стали частиною нашої реаль-

ності. Більш того, вони багато в чому змінили уклад життя і суспільство в цілому. Письменники- фантасти починаючи з Жюль Верна і Герберта Уеллса надихалися науковими відкриттями і малювали картини світлого майбутнього людства, його надзвичайні досягнення. Багато їхніх фантастичних думок були прогностичними і дуже проникливими. Так, розмірковуючи про електрику і можливості миттєвої передачі даних, канадський письменник, культуролог і філософ Маршалл Маклюен в книзі «Розуміння медіа. Зовнішні розширення людини» (1964) запропонував концепцію «глобального села». Він уявляє світ з електронною комунікацією: «Люди раптом перетворилися в кочових збирачів знання - кочових, як ніколи раніше, інформованих, як ніколи раніше, вільних від фрагментарного спеціалізму, як ніколи раніше, - і разом з тим, як ніколи раніше, залучених в тотальний соціальний процес. Бо з настанням електрики ми здійснюємо глобальне розширення нашої центральної нервової системи, миттєво зв'язуємо будь-який людський досвід».

Багатовікова ідея об'єднання світу стала можливою без створення імперій і розгортання військових дій - через вибудовування зв'язків, діалогу між людьми. Обговорення концепції «глобального села» займало центральне місце в наукових

Продовження статті на сторінці 4

Вибіркова пам'ять: фокусуйтеся на добрі часи

«Щоразу дякую я своєму Богові, згадуючи про вас...» (Флп. 1: 3-5)

Павло писав Послання до Філіп'ян, до церкви, яку він заснував в Філіпах, де жінка на ім'я Лідія відкрила свій будинок і разом з іншими вітала Павла в місті. Церква у Філіпах також допомагала Павлу в його місіонерських поїздках.

Річ у тому, що Павло не дуже добре провів час в Філіпах. Фактично, ця церква була однією з найважчих для насадження. Коли Павло прийшов в це місто, щоб заснувати церкву, його били, принижували, заарештували за безпідставним звинуваченням, кинули до в'язниці, і він пережив землетрус. Потім міська влада ввічливо попросили його покинути їх місто.

Проте, Павло говорить віруючим: «Дякую Богові своєму при кожній згадці про вас» (Флп. 1: 3).

Що робить Павло? Він обирає вибірку пам'ять. Філіпи були щасливим місцем для Павла, і він переніс багато переслідувань і страждань під час свого перебування в цьому місті. Але він вважав за краще не заціклюватися на хворобливих спогадах. Замість цього, він висловлює свою подяку за все хороше, що було зроблено для нього і через нього.

Чим довше ви знаєте когось то, тим більше у вас шансів прийняти цю людину як даність, шукати в ній недоліки і пам'ятати погані речі замість хороших.

Ви все ще чіпляєтеся за якісь болючі спогади, пов'язані з людьми у вашому житті? Ви не можете пробачити їх, і ви не можете насолоджуватися цими відносинами, тому що ви до сих пір тримайтеся за минуле.

Ви повинні зрозуміти, що спогади – це вибір. Одного разу я чув історію про розмову двох подруг. Одна з них запитала іншу: «Хіба ти не пам'ятаєш той час, коли твій чоловік зробив це?» Її подруга відповіла: «Я чітко пам'ятаю, що забула про це»

Ваші спогади – це вибір. Якщо хочете зберігати свої болючі спогади, продовжуйте. Але ви не будете щасливі! У Павла було багато причин зосередитися на хворобливих спогадах про Філіпи. Замість цього, він вирішив бути вдячним за людей в його житті і за роботу, яку Бог робив в них і через них. Якщо ви будете робити те ж саме, Бог благословить ваші відносини так, що це перевершить всі ваші очікування.

Рік Уоррен

Сила слів зі знаком «мінус»

Бог створив людину за власною подобою, тому дав і можливість говорити, добираючи слова за власною волею. І слова людини також мають силу на створення і руйнацію.

Але в чому проявляється ця сила і що значить «руйнівні слова»? Передусім, це нецензурна лайка. На жаль, в наш час її можна почути не тільки у середовищі колишніх в'язнів чи серед любителів оковитої. Матюччя лунає і в сім'ях, і в громадському транспорті, у коридорах найпрестижніших вишів та з екранів телевізорів, навіть у літературних творах. Правило «не виражатися» при дітях і дамах давно застаріло. Нинішні дітки й ошатні на вигляд панянки можуть так перекрити, що й затятий лихослов почервоніє. У сучасному світі лайка більше не є ознакою низької культури чи небагатого словникового запасу. Для одних «міцне слівце» – звичайний спосіб виражати свої думки, для інших – навмисний епатаж, виклик «заскорублому» суспільству, ознака незалежності чи навіть крутості.

У засобах масової інформації не раз з'являлася інформація про те, що вчені довели: лихослів'я – далеко не безневинна звичка. Ряд тестів та експериментів допоміг з'ясувати: слова таки діють! Причому

не тільки на так званому «енергетичному рівні», але й фізичному. Негативні слова, надто матюччя, – це той же динаміт, от тільки вибухає він в генетичному апараті людини, викривляючи її спадковість, викликаючи шкідливі мутації. Та що там, лайка здатна зашкодити тим генам, які відповідають в нашому організмі за темпи оновлення клітин, через що людина починає старіти набагато швидше. А от психологи зі свого боку довели, що у людей, які лаються, набагато більше шансів захворіти на серцеву недостатність, дисфункцію статевих органів, склероз, інфаркт, вони більше схильні до депресії та суїциду. Те ж саме підтверджує і Біблія: «Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Приповісті 18:21).

Отож, лайка та матюччя несуть з собою суцільний негатив. Нагода «відвести душу» не вартує вашого здоров'я і здоров'я ваших нащадків. Лихослів'я може зруйнувати навіть сильну і здорову людину. У Посланні Апостола Павла записано: «Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Ефесеянам 4:29).

Юлія Просняник

Вдячність як спосіб життя

Початок статті на сторінці 1

Традиція відзначати Свято Жнив існує і в церквах. Християни дякують Богові не лише за урожай, але і за все, що дано рукою Господньою. За саме життя, за можливість працювати, бачити, ходити, чути, любити, вірити. За друзів і за ворогів, які «шліфують» наш характер, привчаючи до терпіння і прощення. За батьків, подружжя, дітей і онуків і за багато, багато що інше.

Французький лексикограф і поет П'єр Буаст одного разу сказав: «Образи записуйте на піску, а благодіяння висікайте на мармурі». Дійсно, вдячне серце – це велике благословення як для самої людини, так і для її оточення. Вдячні люди бачать благо в усьому, тому і дякують. Як сказав Бомарше: «У кого добре серце, того вдячність не обтяжує». А невдячні навіть добра не помічають.

Коли ми виражаємо комусь свою вдячність, то тим самим кажемо людині, що потребували її. Це свого роду акт упокорювання, бо горда людина ніколи не зізна-

ється у своїй залежності від когось. Тому вдячна душа здатна розтопити найчерствіше серце, а невдячна – відштовхнути від себе будь-кого.

Бог повеліває кожному з нас: «За все дякуйте: бо така щодо вас воля Божа у Христі Ісусі» (1Сол. 5:18). Невдячні ж люди в Біблії названі божевільними: «А оскільки вони, пізнавши Бога, не прославили Його як Бога і не подякували, а заметушилися в своїх мудруваннях, і затьмарилося нерозумне їхнє серце; називаючи себе мудрими, збожеволіли» (Рим. 1:21,22).

Дуже важливо прославляти Бога за все, дякувати Йому, а також помічати добро, зроблене для вас іншими, і виражати їм свою вдячність. І, звичайно, робити це потрібно не лише в День подяки, але постійно.

Нехай вдячність стане невіддільною частиною вашої суті, характеру, душі. І нехай завжди ваше життя буде наповнене тим, за що так хочеться дякувати.

Олена Рич

Дякувати за все. Порожні слова чи справжня надія

Початок статті на сторінці 1

Вони всі мали мрії, плани, люблячих людей – дружин та діток, а тепер лежать і подумки прощаються з цим всім. Тож, мій любий читачу, якщо ти не тут в палаті – тобі вже точно є за що дякувати Богу! Чи не так?

Я лежу і ловлю себе на думці, що посміхаюся на все обличчя. Моя посмішка тут така недоречна, така дивна. Якби мені хтось розповідав про це – я б не повірив, але я чую своє серце – там мир і спокій. Як це можливо? Дозволь розповім. Біблія говорить: «А вам і волосся все на голові пораховано. Отож, не лякайтесь» (Матв. 10:30-31) Оглядаюся навколо. Майже у всіх на голові немає волосся. Випало від хіміотерапії. І кожне воно пораховано? Я вірю, що так. Я вірю, що «тим, хто любить Бога, ... усе допомагає на добре» (Рим. 8:28) Мене не раз питали, що дає мені моя віра. Вона дає мені сили, лежачи в палаті з хворими на рак, посміхатися від всього серця і роздуму-

вати про вдячність Богу. А що дає тобі твоє невір'я, мій друже, якщо ти ще не віриш Богу? Я бачу ці погляди навколо себе – повні безнадії, ось що воно дає. Без Христа немає надії, особливо в такому місці, як це.

Але повернімося до вдячності. Що ж, насправді, заважає людині, навіть християнину, бути вдячним за ВСЕ, як того вимагає від нас Біблія? У нас зараз час жнив і час подяки Богові за врожай. Дякувати Богу, наші родючі землі щороку тішать нас різноманітними дарами. І, дивлячись на їх кількість та розмаїття, серце саме наповнюється вдячністю. А якщо якийсь рік врожай не виросте? Ми подякуємо за це теж? А чесно? Пророк Авакум говорить: «Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникала отара з кошари і не стало б в оборах худоби, то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого!» (Авакум 3:17-18)

Люди не готові дякувати Богу за ВСЕ, навіть за погані речі. Це правда. Ми не звикли. Ми не розуміємо. Це не по-людськи. Це не вкладається в розуміння. І причина тому одна – недовіра Богу. Як я не розумів в дитинстві, для чого мене заставляють пити гіркі ліки, так і зараз ми не розуміємо, чому в нашому житті трапляються хвороби, втрати близьких, втрати роботи, важкі моменти і жахливі переживання. Як дякувати за це? Це не нормально, неможливо! Та Бог говорить, що його воля – подяку складати за ВСЕ. А ще обіцяє, що навіть волосина не впаде з нашої голови без Його волі та контролю. Чи справді, дорогий друже, ти віриш в це? Якщо так – то жодної проблеми дякувати Богу в будь-яких обставинах. Якщо ні – то така вимога тебе, мабуть, навіть обурює? Кожна волосина... ти розумієш? На жаль, для нас, Бог не дає нам звіт у Своїх діях, тому за будь-яких страждань та переживань, з якими нам доводиться стикатися, найчастіше не

розуміємо одразу, що саме і для чого Бог робить з нами. То в чому справа? Питай Його! Не стидайся та не бійся ставити Йому важкі запитання. Будь-які. Гіркі, розчаровані та знесилені. Часом я думаю, що справжня щирість криється саме в таких запитаннях та молитвах. Бог любить їх і відповідає.

ВСЕ, без виключення, що зі мною трапляється завжди під повним контролем Бога. Ця думка мене захоплює, вражає і дивує водночас. Той, хто любить мене і тебе більше, ніж рідна дружина чи мама, чи рідні діти – контролює кожну секунду мого і твого життя. І ракову пухлину? І її теж. І мої найглибші переживання? І їх теж. І тому я лежу і посміхаюся. За що мені переживати? Я ДЯКУЮ, ТОБІ, БОЖЕ, ЗА ВСЕ!

Ти віриш в це, дорогий читачу? Це єдиний спосіб знайти вдячність Богові в твоєму серці не тільки коли ти отримуєш від Нього подарунки, а справді за ВСЕ.

Подумай про це. Бо «така Божа воля про нас». А це чогось варте.

Тимофій Шупарський

Дівчинка за 9-го «Б»

1983 рік. У середній школі західноукраїнського містечка N лінійка. Учні – піонери, комсомольці і безпартійні розтягнулися в довжину всього коридору, завмерли в двох шеренгах. За ними - високі до стелі вікна, перед ними – зачинені двері кабінетів з антивеликодними плакатами між ними. Червоними літерами гуаші на ватмані: «Без Бога ширша дорога!», «Релігія – опіум для народу», «Без ікон і Бога ми живемо прекрасно!» ... А ще перед учнями нервово ходить завуч Семен Петрович з папірцем. Сьогодні він похмурий, в школі НП. Як таке могло статися! Семен Петрович – не тільки завуч, він ще і глава партійного осередку. Його вольове, з глибоким прорізом підборіддя знає єдино правильний напрямок, веде ввірених йому людей в світле майбутнє.

І ось цей папірець! ... Тиждень атеїзму, можна сказати, провалений. Плакати, що підморгують школярам через спини завуча, не подіяли. Вчора, на Великдень він всю ніч чергував біля воріт православної церкви. І ось, Ксюша з 9-го «Б» класу рано вранці була виявлена ним на службі. Її прізвище твердою рукою Семена Петровича виведено на папірці, який він тепер і мусолить в руках.

Ксюшу вивели з шиккування, поставили обличчям до піонерів,

комсомольців і безпартійних. Учні дивляться на неї, як на прокажену. Чому ви досі не комсомолка? Від насиченого баритона завуча тремтить скло у високих вікнах, слова луною віддаються в сходових прольотах. Як ви могли зганьбити школу? Старшокласниця! Гострий погляд Семена Петровича свердлить Ксюшу. Дівчина збентежена, відповісти їй нічого.

2013 рік. Гід-екскурсовод Ксенія Федотова зустрічає чергову групу в аеропорту імені Бен-Гуріона. Дівчинка з 9-го «Б» класу перетворилася в красиву жінку. Вона успішно закінчила виш, переїхала до Ізраїлю, продовжила і закінчила освіту, отримала ліцензію в Міністерстві туризму і тепер розповідає про Святу землю і звичайно ж про Христа, Якого любить всім серцем, тим, хто приїжджає сюди, туристам-паломникам. Ксенія - щаслива дружина, мама двох прекрасних дітей. Передвеликодній тиждень цього разу їй випало провести з групою паломників з колишньої її малої батьківщини.

У цю пору року аеропорт переповнений. Ксенія, як і майже всі, хто зустрічає, чекає з табличкою, через голови вдивляється в обличчя людей, що виринають із розсунених скляних дверей.

Виходить її група. Несподівано підтягнута і організована. Жінки в

хусточках під підборіддя, чоловіки з похмурими обличчями ледве встигають за старшим. У нього важкий сріблястий хрест на грудях.

Вона звичайно його впізнала. Він майже не змінився, тільки посивів, але його знамените вольове, з глибоким прорізом підборіддя, як і раніше, знає єдино правильний напрямок, веде ввірених йому людей в світле майбутнє.

Гострий погляд Семена Петровича свердлить простір. Вже через пару хвилин Ксенія розуміє, що гід йому майже не потрібен. У всіх святих місцях він знає, що і, головне, як робити.

Буревісником продираючись через утрамбований натовп, веде Семен Петрович свою групу до Голгофи. У потрібному місці зупиняється, повертається до своїх паломників – від насиченого баритона тремтять вітражі, погойдуються стіни Храму Гробу Господнього, слова луною віддаються в сходових прольотах: «Увага, група! Останні метри перед Голгофою належить проповзти на колінах!»

Жінки в хусточках під підборіддя, чоловіки з похмурими обличчями тут же впали на коліна, натовп тісниться, всі хочуть до Голгофи, всі поспішають, всім треба встигнути. Семен Петрович нічого цього не хоче знати. Буревісником, тепер уже на колінах, впевнено долає останні метри, що відокремлює його від Голгофи. Створюється додаткова тиснява, збирається непотрібна нікому пробка. Люди обурюються, колеги-екскурсоводи бровами показують Ксенії: Що за цирк? Це твої? Жінка збентежена, відповісти їй нічого.

Ні, вона йому не сказала, хто вона така. А він звичайно її не впізнав. Через тиждень проводила групу в аеропорт імені Бен-Гуріона. Вольове, з глибоким прорізом підборіддя знає, як знайти потрібний Gate, йому відомо єдино правильний напрямок, він веде ввірених йому людей в світле майбутнє ...

*Розповідь-бувальщина.
У вільному викладі зі слів
Oksana Fiodorova.
Андріас Пац*

НОВИНИ

В УКРАЇНІ З СІЧНЯ ДО СЕРПНЯ 2019 РОКУ НАСЕЛЕННЯ СКОРОТИЛОСЯ НА 177 ТИС.

Населення України продовжує стрімко скорочуватися. Із січня до серпня 2019 року кількість населення скоротилося на 177 тис. осіб.

Суттєвим залишається перевищення кількості померлих над числом народжених: на 100 померлих – 53 народжених. Про це повідомляє Державна служба статистики.

За 2018 рік жителів України стало менше на 233 тисячі осіб, у 2019 році ця тенденція збереглася – на початку року в країні проживало 42,153 млн осіб, у березні – 42,101 млн осіб. Станом на 1 вересня населення України складає 41,976 млн осіб.

МВФ прогнозує, що населення України буде поступово скорочуватися і на кінець 2024 року складе 41,039 млн осіб.

У відомстві зазначили, що під час оцінки населення не враховувалися Крим і окремі райони Донбасу.

Джерело: gazeta.ua

В УКРАЇНІ ВПЕРШЕ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ ПАСТОРА

13 жовтня вперше в Україні відзначили День пастора. В цей день церкви дякують своїм пасторам за служіння, дарують подарунки,

прагнуть практично послужити їм.

13 жовтня цього року та в кожен другу неділю жовтня усіх наступних років планують зробити Днем пастора в Україні. Мета заснування такого відзначення – розвинути церковну культуру особливого, постійного та практичного служіння пастору.

Ініціатори кажуть, що вони вже мають 50 цікавих та корисних ідей для вас та вашої церковної команди. Вони вміщені в один буклет, що можна поширити у своїй церкві та використовувати самостійно.

Щоб бути в курсі останніх оновлень, а також отримати буклет "50 ідей" достатньо підписатися на нашу сторінку в Інстаграмі: @posluzhy_pastoru чи слідкувати у Фейсбуці.

Джерело: slovoproslovo.info

В США РІЗКО СКОРОЧУЄТЬСЯ КІЛЬКІСТЬ ХРИСТІЯН

Згідно з останнім дослідженням Pew Research Center, релігійний ландшафт США продовжує швидко змінюватися.

У телефонному опитуванні Центру, проведеному у 2018 і 2019 роках, 65% дорослих американців називають себе християнами, коли їх запитують про їх релігійну приналежність, що на 12 % пунктів менше, ніж десятиліттям раніше.

Тим часом, частка нерелігійного населення, яке описує свою релігійну приналежність як атеїстів, агностиків або індивідуальних до релігії, в даний час складає 26%, в порівнянні з 17% у 2009 році.

Помітними темпами скорочується частка і католиків, і протестантів. В даний час 43% дорослого населення США ідентифікують себе з протестантизмом, у порівнянні з 51% у 2009 році. І кожен п'ятий дорослий (20%) є католиком, в порівнянні з 23% у 2009 році. При цьому на частку атеїстів в даний час припадає 4% дорослого населення США, у порівнянні з 2% у 2009 році; агностики складають 5% дорослого населення США, у порівнянні з 3% десятиліття тому; і 17% американців тепер описують себе як ті, хто не належать до релігійних конфесій, в порівнянні з 12% у 2009 році.

Джерело: slovoproslovo.info

Про найкоротший в світі текст молитви

Свою кожну молитву намагаюся не забувати розпочинати з вдячності, а не з «дай», «прошу», «будь ласка». Дякую за прожитий новий день, за сім'ю, живих батьків, за можливість дихати, бачити, чути, радіти – за все це варто подякувати Богу. І навіть коли важко, сумно, самотньо – ці випробування ми отримали, бо Той, хто нам їх передав, знав, що ми впораємося і врешті залишимося вдячними.

«Дякую» – це слово є у кожній

з мов світу не просто так. Воно одне із перших слів, яких навчають нас батьки – щоб ми поважали суспільство, а воно натомість симпатизувало нам. В українській мові існує два «вдячних» слова – дякую та спасибі. Вони мають різне походження. Ближчим для українців є «спасибі», утворене з двох слов'янських слів «спаси, Боже», які з часом злилися в одне. Трапилося це порівняно недавно, у писемних пам'ятках це слово

вживається з XVI століття.

Хочете вірте, хочете – ні, але коли я розглядаюся довкола і вдивляюся у численні причини подякувати за те, що в мене є, Бог дарує мені ще більше, набагато більше, ніж навіть заслугую. Якщо ви любите подорожувати, знайомитися з новими краєвидами, але зараз з якихось причин не можете поїхати з місця, де ви є, підійміть голову, коли йдете звичною стежиною додому, – там завжди буде нове небо, комбінація хмар і кольорів, яких ви раніше не бачили. Нам це дається просто так: тому, що ми хороші, і коли схибили – це теж для нас. Боже щедрість, насправді, не заповнить жодне дякую.

Кажуть, ми ніколи не отримаємо того, що нам хочеться, доки не відчуємо щире вдячність за те, що маємо. Бажаю вам свого часу отримати нагоду подякувати за здійснену велику мрію. Просто пам'ятайте, що найкоротший в світі текст молитви: «Дякую».

Ірина Гайсюль

Людина в мережі

Початок статті на сторінці 1

дискурсах соціології, культурології та комунікації другої половини ХХ століття. Була запропонована метафора інтернету - всесвітньої павутини, яка фізично стискає відстань між користувачами і скасовує значимість фактора часу, дозволяючи глобальним процесам відбуватися одночасно при щільній взаємодії учасників. Збільшення швидкості взаємодії і можливість участі кожного в світових процесах призводить до того, що людина мимоволі втягується в життя інших, стає активним учасником глобального співтовариства. Однак прогнози були не зовсім оптимістичними. З огляду на різноманітність існуючих позицій і думок в суспільстві, згідно Маклюєном, «глобальне село» стикається з проблемою різноманітності, тому що «абсолютно забезпечує максимальну можливу незгоду з усіх питань».

Сьогодні ми проживаємо передбачену зміну суспільства. Інтернет забезпечив технічну і інформаційну базу для розвитку глобальних процесів. Найбільш яскраво переваги швидкої комунікації позначилися в сфері бізнесу. Глобальна взаємодія фінансових ринків, ринку праці, створення транснаціональних корпорацій забезпечили успішний розвиток бізнесу і, як наслідок, експоненціальний розвиток інформаційних технологій. За 30 років свого існування інтернет зробив революційні зміни, коли організації, розташовані одна від одної на величезній відстані, включилися в спільні проекти, змогли ділитися знаннями і обмінюватися фахівцями. Люди стали запросто подорожувати в «три кліка», працювати з будь-якої географічної точки, заводити друзів по всьому світу. Соціальні мережі збільшили щільність взаємодії багаторазово, дозволяючи користувачам викладати для глобальної публіки свій погляд на світ, в будь-якому форматі – тексту, фото, відео, аудіо. Найбільш успішні інтернет-проекти тепер моментально поширюються в глобальному просторі мережі.

Інтернет з'єднав на своїй глобальній платформі не тільки бізнес і суспільство, а й увібрав в себе всі медіа і засоби масової комунікації. Зацікавлене в просуванні своїх товарів бізнес-співтовариство оплачувало розвиток інтернет-середовища, яке стало все більш складним, і взаємодія, наближена до реальної. Згодом виявилось,

що засоби комунікації стали найкращими товарами, що привертають інвестиції і приносять найбільший прибуток. Прагнення до просування своїх товарів, вибудовування культури споживання залучили інвестиції в медіасередовище, яке розрослося до такого масштабу і складності, що виявилось некерованим. Коли основний акцент бізнесу, політики і медіа змістився на самі медіа, рівновагу влади було порушено. Медіасередовище з допомогою інтернету стало надзвичайно впливовим і виросло до позиції четвертої влади в суспільстві. Досі існує думка, що західні еліти задають вектор його розвитку, просуваючи свої цінності і глобальне домінування, але неефективність управлінських методів показує, що глобальна павутина вийшла з-під контролю.

Такі глобальні зміни, безумовно, привели до серйозних змін у повсякденному житті. Деякі з них виявилися несподіваними.

Прогрес спрямований на те, щоб у людини було більше вільного часу. Пральна машина, мийка для посуду, робот-пилосос. Кнопка закривання дверей в ліфті береже нам цілих дві секунди. Все йшло за планом, поки не з'явилися «котики» в інтернеті.

Швидкість взаємодії збільшилася і, як припускав Маклюєн, перевершила поріг людських здібностей. Обсяг виробленої інформації, яка доступна кожному в мережі, багаторазово перевищує здатність людини обробити і усвідомити її. Сьогодні говорять про інформаційний тиск і мультизадачність, які породжують кліпове мислення – нездатність концентруватися на чомусь одному. Це призводить до неухваленості, неможливості зібратися з силами, психологічного стресу. Люди все менше працюють фізично, але все більше втомлюються. Інтерес до практик розслаблення, медитації, спокою показує потребу сучасного жителя у відпочинку, щоб можна було перервати безперервний потік інформації та ділову суєту.

Фрілансери жартують, що віддалена робота - це коли по її закінченні ти можеш встати з-за комп'ютера, сходити в туалет, зробити собі чай і сісти назад за комп'ютер, щоб розслабитися після робочого дня. Безперешкодна можливість спілкування призводить до переміщення акценту уваги в віртуальність, але коштом зменшення взаємодії в реальному світі. Навіть тради-

ційні способи спілкування в сім'ях збідніли. Вечорами рідні не спілкуються за вечерею, тому що у кожного є гаджет зі своїми іграми і відеороликами для перегляду. Фрагментація сімей – негативний наслідок доступності технологій особистої розваги. Хлопчик, який навчив своїх батьків, бабусю і дідуся користуватися інтернетом, відчуває себе сиротою.

Віртуальне середовище виявилось настільки привабливим, що перебування в ньому викликає психологічну залежність. Діти і підлітки годинами грають в комп'ютерні ігри, що викликає серйозне занепокоєння у лікарів. Так, в 2018 році ВООЗ визнала ігрову залежність захворюванням, що вимагає лікування і реабілітації. Доступність і привабливість віртуального світу втягує молоде покоління в гру на шкоду повноцінному розвитку в фізичному і соціальному плані. Лікарі відзначають у дітей серйозні порушення постави, зору, недолік фізичного навантаження і надлишкову вагу. Однак розвиток інтернет-технологій став настільки всеосяжним, що критика спрямована виключно на корекцію негативних наслідків для людини.

Дослідники інтернет-комунікацій відзначають, що інформаційна сфера в сучасному суспільстві виконує функцію навколишнього середовища. Вона характеризується масштабністю, складністю та самодостатністю, яку можна порівняти, хіба що з природними явищами. Математики використовують специфічну характеристику «хаосу» для суперкомплексної системи, в якій є місце випадковості і опору зовнішньому контролю. Інші дослідники використовують метафору живого організму - в інтернет-середовищі люди з'єднуються, як дендрити нервових клітин, і це середовище прагне до зростання, з'єднання і розмноження. Ми усвідомлюємо те, що інтернет-середовище, створене для упорядкування та управління, переросло спочатку закладені цілі. За складністю ця система подібна до природи. Ніяка група людей вже не здатна утримати таку систему в управлінні. Парадоксальним виявився результат: населення, для управління яким було розроблене інтернет-середовище, знайшло голос і вплив, стало повноправним учасником соціальних процесів.

З християнської позиції дивно спостерігати, що спроба людини піти від Бога і побудувати «свій» світ знову приходить до відтворення природного світу. Спроба побудувати світ з власної волі приводить до початку, до реальності життя, яким людина не здатна керувати. Органічний принцип виявляє себе не тільки в роботі людського тіла, але і в соціальній організованості, яка прагне до об'єднання всього людства. Життя у всій його красі, різноманітності і складності вказує на Творця. Дійсно: «Куди піду від Твого Духа і куди втечу від Твого обличчя? Якщо піду на небо, – Ти там. Якщо зійду в пекло – і там Ти. Коли б я вдосвіта розправив свої крила й поселився на краю землі, – то й там Твоя рука попроводить мене, Твоя правиця втримає мене. І сказав я: Ось темрява сховає мене, і ніч – світло в наслідок мій» (Пс 138: 7-11).

Тетяна Горбачова

СЛОВО ПОЕТИЧНЕ

Я дякую за те, що небо – синє

Я дякую
За те, що небо – синє.
За те, що нива – золота.
Що в мене світла й гожа днина,
Що в серці – зоряна мета.

Я дякую
За те, що в грудях – пісня.
Що хліб – щоденно на столі.
Що над полями жайвір висне
Й гніздиться бусол на селі.

Я дякую
За сильну руку брата,
За слово в хвилю безнадій,
Що над колискою дитяти
Шепоче мати: «Сину мій!»
Я дякую

За те, що дощ – врожайний,
Що поле щедрістю зроста.
Що Боже Слово – життєдайне,
Що Богом повняться літа.

Я дякую
За те, що ранок – чистий,
Що вечір – свіжо-мовчазний.
Що очі в сина – променисті,
Що доня – втілення весни.

Я дякую
За пісню Віфлеєма,
Пробіті руки – два крила.
За ніжну провесін Едему,
Що в воскресінні проросла.

Я дякую,
Що Бог – моя утіха
З малечих літ і до сивин.
Його любов –
як дотик неба тихий...
Я дякую, що я Твій, Боже, син!
Юрій Вавринюк

Хліб

Поле, волошки, пшениця.
Ось ваша праця, серпи!
Ляжуть покоси, снопи...
Хлібові сонце сниться...
Марить вогонь в печі,
Тісто дрімає в теплі,
Борошна сніг на столі,
Праці у них – не злічить.
Синього неба шибка...
Вдячно душею схилися,
Богу за хліб помолюся,
Трепетно віржу скибку.

Зоряна Живка

Спасибі Господу за все

Я стану Богу помолюся
Найперше за мою матусю:
Спасибі, Боженько, Тобі,
що з нею в радості й журбі.
Спасибі Господу й за те,
Що все буває і цвіте,
За річку, гори, ліс і поле,
За те, що я ходжу до школи.
І за канікули та свято
Спасибі, наш Небесний Тату!
За м'яч, кіно, цукерки, телик,
За Мурчика мого і велик,
Й за те, що день новий несе –
Спасибі Господу за все!

Галина Манів

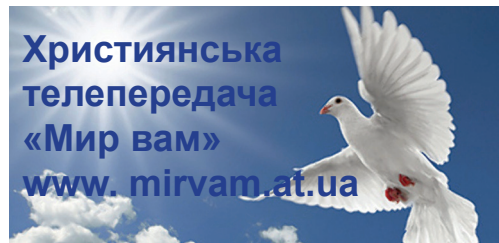
ХРИСТИЯНСЬКИЙ ДУХОВНО-ПРОСВІТНИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Адреса: а/с 116, м. Рівне,
33028, Україна.

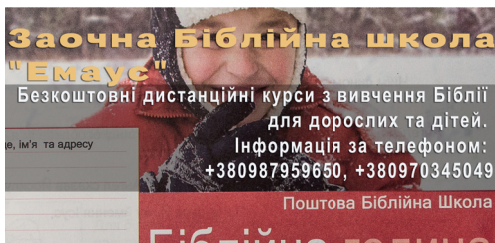
Телефон: (0362) 63-79-76

www.slovovchitelyu.org

СЛОВО
ВЧИТЕЛЮ

Адреса редакції: вул. Січ. Стрільців 63/49
м. Бережани, 47501, Тернопільська обл.
+380966126096, slovoproslovo@ukr.net
Видання здійснюється на добровільні
пожертвування і розповсюджується безкоштовно.
Номер рахунку для пожертвувань:
5168 7422 2234 5641, ПриватБанк

Запрошуємо вас

Духовно-просвітницька газета
Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія ТР №597-197р 30.11.2012 р.
Тираж 6000 шт. Віддруковано
Друкарня «Буковинський видавничий дім»
м.Чернівці, вул. Лесина 31
+38 050 997 51 86 +38 098 311 08 98

Головний редактор
Анатолій Якобчук
Верстка та дизайн: Анатолій Якобчук
Літературна редакція: Анна-Віталія Палій,
Олена Якобчук, Людмила Дмитрус
Адреса в Інтернеті: www.slovoproslovo.info